

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci žalobce: **D. S.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Jihlava, Žižkova 57, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 10. 2015, čj. KUJL 71740/2015, sp. zn. OOSČ 941/2015 OOSC/317, **t a k t o :**

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Městského úřadu Havlíčkův Brod (dále také jen "správní orgán I. stupně") ze dne 8. 9. 2015, čj. DOP/2334/2015-13, přičemž ve výroku rozhodnutí změnil v části o uložení sankce odkaz na příslušné ustanovení. Uvedeným prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), v souvislosti s porušením ustanovení § 4 písm. c) téhož zákona. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 2.500,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení a uvedl, že žalobce se dopustil přestupku tím, že porušil ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, když dne 5. 4. 2015 v 9:07 hod. na dálnici D1 – 105 km, ve směru jízdy na Brno, kde byla rychlost stanovena do 80 km/h (úsek na dálnici D1 v km 111-104 označený svislou dopravní značkou B 20a

„Nejvyšší dovolená rychlost“, kdy v daném případě byla nejvyšší dovolená rychlost v kilometrech za hodinu na značce vyjádřena číslem 80), jako řidič osobního automobilu tovární značky BMW 535D, registrační značky ..., jel v tomto úseku s dopravním omezením rychlostí 121 km/h, která mu byla naměřena silničním rychloměrem PolCam PC 2006. Při zvážení maximální možné odchylky měřícího zařízení při rychlosti nad 100 km/h $\pm 3 \%$ byla skutečná rychlost měřeného vozidla v rozmezí 121 ± 4 km/h, tedy nejméně 117 km/h, čímž žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy mimo obec o 37 km/h. Tímto jednáním porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se výše uvedeného přestupku, za který mu správní orgán I. stupně uložil podle § 125c odst. 4 písm. e) téhož zákona s odkazem na § 11 odst. 1 písm. b) a § 13 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), pokutu ve výši 2.500,- Kč.

Dále žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně vycházel z oznámení Policie ČR, Dálničního oddělení Velký Beranov, čj. KRPJ-37523-1/PŘ-2015-160041-LKA, ze kterého vyplývá, že žalobce dne 5. 4. 2015 v 9:07 hod. na dálnici D1, v km 105, ve směru jízdy na Brno, jako řidič osobního automobilu jel rychlostí po odečtení odchylky měření 117 km/h v úseku, kde je nejvyšší dovolená rychlost upravená dopravním značením na 80 km/h. Následně byl žalobce zastaven v 9:12 hod. v km 111 dálnice D1. Jelikož s naměřenou rychlostí nesouhlasil, bylo sepsáno oznámení o přestupku, které nepodepsal, ani se k němu nevyjádřil.

Dle žalovaného byl v daném případě zjištěn stav věci v souladu se zásadou materiální pravdy, beze zbytku byly naplněny formální i materiální znaky přestupku a správní orgán I. stupně uložil žalobci po posouzení přitěžujících i polehčujících okolností pokutu podle § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu v zákonem stanoveném rozpětí (na samé spodní hranici výměry), což považoval za dostačující k dosažení nápravy a ke splnění výchovného účinku. Zvolená sankce je podle žalovaného v souladu s kritérii vyjádřenými v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, přičemž správní orgán I. stupně posoudil jednání žalobce komplexně. Žalovaný označil sankci s ohledem na okolnosti spáchání přestupku a osobu žalobce rovněž za odpovídající a splňující represivní i preventivně výchovnou funkci. Konstatoval, že k přestupku došlo na frekventované dálnici D1, v místě dopravního omezení z důvodu probíhající rekonstrukce dálnice, kdy nejvyšší dovolenou rychlost na tomto úseku žalobce překročil o 37 km/h. Sice je toto překročení rychlosti vzhledem k nejvyšší dovolené rychlosti na daném úseku závažné, avšak v rámci skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu se nachází při spodní hranici. Rovněž je nutné přihlédnout ve prospěch žalobce ke skutečnosti, že jeho přestupkovým jednáním nedošlo k ohrožení ostatních účastníků silničního provozu, ani škodám na majetku. Dle výpisu z evidenční karty řidiče má sice 9 záznamů pro přestupky, nicméně přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu se doposud nedopustil.

Závěrem žalovaný odůvodnil částečnou změnu výroku prvostupňového rozhodnutí, kdy v části týkající se uložení sankce nahradil odkaz na ustanovení § 13 odst. 2 zákona o přestupcích odkazem na ustanovení § 12 odst. 1 zákona o přestupcích.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobce předně brojí námitkou, že se rozhodnutí zakládá na skutkovém stavu, který nemá oporu ve spise. Rozporuje, že by rozhodného dne nejvyšší povolenou rychlost překročil. Nejvyšší povolená rychlost nebyla upravena dopravní značkou B20a na 80 km/hod., toto dopravní značení na rozhodném úseku zcela absentovalo. Žalobce popírá, že by se na rozhodném úseku rozhodného dne nacházelo jakékoliv dopravní značení, které by upravovalo nejvyšší povolenou rychlost jízdy, dle jeho názoru se nejeví věrohodné, že by na dálnici byla omezena rychlost na 80 km/h. Rychlost byla měřena na dálnici D1, na které je povolena rychlost jízdy do 130 km/hod. Skutečnost, že by měla být nejvyšší povolená rychlost pod tuto hranici omezena, nevyplývá ze správního spisu a nebyla předmětem dokazování. Jediným důkazem, který byl za účelem zjištění všech rozhodných skutečností v řízení o přestupku proveden, byl záznam o přestupku, resp. fotodokumentace pořízená záznamovým zařízením výše uvedeného rychloměru. Na fotografiích pořízených rychloměrem je zachyceno vozidlo BMW registrační značky ... během jízdy. Tato fotodokumentace však výši nejvyšší povolené rychlosti nijak neprokazuje. Fotografie nezachycují umístění dopravního značení B20a s číselným údajem 80. Správní orgány tak v rámci dokazování nejvyšší povolené rychlosti vycházely pouze z úředního záznamu sepsaného zasahujícími policisty. Úřední záznam však nelze považovat za důkazní prostředek ve smyslu § 51 správního řádu, slouží toliko správnímu orgánu k posouzení, které důkazní prostředky bude v řízení za účelem zjištění všech relevantních skutečností provést. K tomu žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. 1 As 96/2008.

Žalobce zdůraznil, že úprava nejvyšší povolené rychlosti je skutečností, která musí být v každém případě předmětem dokazování. Připomněl, že řízení o přestupku, jakožto řízení trestního charakteru, je plně ovládáno vyšetřovací právní zásadou. Odpovědnost za zjištění skutkového stavu tak leží na správním orgánu, nikoliv na obviněném. Správní orgán je v přitom vázán zásadou materiální pravdy vyjádřené v § 3 správního řádu. Pokud se bez zbytečných pochybností nepodaří správnímu orgánu zjistit skutkový stav, který by poukazoval na to, že se obviněný dopustil protiprávního jednání, pak v duchu právní zásady in dubio pro reo musí být rozhodnuto o jeho nevině. Jelikož správní orgány dokazování úpravy nejvyšší povolené rychlosti do dokazování nezahrnuly, nebyla zásada materiální pravdy dodržena a bylo postupováno v rozporu s právními předpisy.

Žalobce dále namítl, že ani výsledek měření nelze považovat za relevantní, jelikož měření nebylo provedeno v souladu s návodem k obsluze. Měření mělo být provedeno rychloměrem PolCam PC 2006 a součástí spisu je i ověřovací list, který uvádí, že dne 16. 12. 2014 byl použitý rychloměr ověřen. Toto ověření však dle žalobce již pozbylo platnosti. Měření zařízením Polcam PC 2006 je z principu jeho práce zatíženo dvěma technickými požadavky. Prvním z nich je, aby se měřené vozidlo, v případě měření čelního, nepřiblížilo vozidlu měřenému. Tento požadavek byl správním orgánem zdokumentován. Druhým je správnost měření vlastní rychlosti, ke které se návod k obsluze vyjadřuje následovně: „Systém PolCam, namontovaný v motorovém vozidle, se může používat pouze za takového technického stavu vozidla,

jaký byl zjištěn v době ověření, provedené na příslušném pracovišti hlavního měřicího úřadu. Změna tlaku vzduchu kol, změna hmotnosti vozidla, výměna kol apod. bude příčinou zmenšení přesnosti měření rychlosti. Proto také technický stav vozidla musí být pravidelně kontrolován, zvláště tlak a stav pneumatik. Váha nemůže překročit 250 kg v poměru k váze v době ověření. V případě výměny kol (pneumatik) je třeba provést novou kalibraci vozidla. Systém PolCam je napájen přímo z akumulátoru vozidla, ale může být také napájen z dodatečného akumulátoru.“ (PolCam PC2006 Návod k obsluze, česká verze 1.7.4.6 CZ – strana 32). Pro adekvátnost měření tímto rychloměrem je tedy podstatný technický stav v době ověření rychloměru. V případě následných změn na rychloměru či vozidle, ve kterém je tento umístěn, je nezbytné, aby bylo provedeno nové ověření rychloměru.

Žalobce poukázal na to, že měření proběhlo dne 5. 4. 2015. Rychloměr byl ověřen 16. 12. 2014. Měření a ověření vozidla proběhlo v různých ročních obdobích. Policejní vozidlo, ve kterém je rychloměr instalován, tak muselo být minimálně jednou přezuto ze zimních na letní pneumatiky. Tato povinnost policistům vyplývá přímo ze zákona a je tedy pravděpodobné, že ji policisté dodrželi. Správní orgán však nezajistil vyjádření provozovatele vozidla o výměně kol, která je vázána na data 1. listopadu a 31. března. Lze předpokládat, že tato výměna proběhla. V tomto případě však mělo být provedeno nové ověření rychloměru. Toto ověření však neproběhlo, resp. opak nevyplývá z provedeného dokazování. Návod k obsluze použitého rychloměru však umožňuje provádět měření pouze řádně ověřeným rychloměrem. Jelikož je očividné, že rychloměr nebyl řádně ověřen, resp. ověření pozbylo platnosti, pak návodu k obsluze nebylo dostáno. K nutnosti měřit v souladu s návodem k obsluze žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011-56.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. Dodal, že veškeré žalobní námítky uplatnil žalobce poprvé až v žalobě, proto na ně nemohl v rozhodnutí reagovat.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání, když účastníci s tímto postupem udělili souhlas způsobem předvídaným v § 51 odst. 1 větě druhé s. ř. s. Krajský soud přitom dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně po oznámení předmětného přestupku a obdržení podkladů od Policie ČR vydal dne 1. 6. 2015 příkaz o uložení pokuty. Proti němu podal zástupce žalobce blanketní odpor. Správní orgán proto pokračoval v řízení a předvolal žalobce k ústnímu jednání na den 26. 8. 2015 (doručeno zástupci žalobce dne 7. 8. 2015). Dne 11. 8. 2015 obdržel správní orgán I. stupně omluvu zástupce žalobce z jednání, kterou akceptoval, a předvolal žalobce k dalšímu ústnímu jednání na den 8. 9. 2015 (doručeno dne 21. 8. 2015). K tomuto jednání se žalobce ani jeho zástupce bez omluvy nedostavili, proto správní orgán I. stupně projednal věc v jejich nepřítomnosti.

Následně byl rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 8. 9. 2015, čj. DOP/2334/2015-13, žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu v souvislosti s porušením ustanovení § 4 písm. c) téhož zákona. Tohoto přestupku se měl dopustit tím, že dne 5. 4. 2015 v 9:07 hod. na dálnici D1 v kilometru 105 ve směru jízdy na Brno, kde byla rychlost stanovena do 80 km/h, jako řidič osobního automobilu tovární značky BMW 535D, registrační značky ..., jel v tomto úseku rychlostí 121 km/h, po odečtení odchylky měřicího zařízení tedy nejméně 117 km/h, čímž měl překročit nejvyšší dovolenou rychlost jízdy mimo obec o 37 km/h. Za přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 2.500,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání (nedatováno), v němž pouze požádal o zaslání kopie spisu, resp. jeho podstatných částí, a aby jej odvolací správní orgán před vydáním rozhodnutí poučil o tom, kdo bude ve věci rozhodovat pro případnou námitku podjatosti této osoby. Ani na výzvu správního orgánu však žádné konkrétní odvolací námitky neuvedl. Žalovaný následně odvolání žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.

Krajský soud předně konstatuje, že z výše uvedeného je zřejmé, že během správního řízení žalobce nevznášel vůbec žádné námitky, a to ani ke zjištěnému skutkovému stavu. Poprvé tak vznáší námitky až v řízení před soudem. K takové situaci, zejména pokud jde o zjištění skutkového stavu, se zásadním způsobem vyslovil již Nejvyšší správní soud, a to v rozsudku ze dne 23. 4. 2015, čj. 2 As 215/2014-43, v němž uvedl: *„Nejvyšší správní soud také předesílá, že jakkoliv je správní soudnictví podrobena principu plné jurisdikce, není jeho cílem nahrazovat řízení před správním orgánem, neboť soudní přezkum správních rozhodnutí nelze vnímat jako odvolací řízení v plné apelaci. Jinak řečeno, účastník správního řízení nemůže svoji liknavost zhojit až v řízení soudním. V takovém případě by byla totiž popřena samotná koncepce správního soudnictví založená na následném přezkumu zákonnosti pravomocných správních rozhodnutí.*

V nyní projednávané věci správní orgány zjistily skutkový stav tak, že měly nade vší rozumnou pochybnost za prokázané, že se deliktního jednání dopustil stěžovatel, a to tak, jak to vyplývalo z provedeného dokazování. Nutno zdůraznit, že stěžovatel zůstal v průběhu celého přestupkového řízení zcela pasivní a takto pasivní ... Stěžovatel se sice proti prvostupňovému rozhodnutí odvolal, svoje odvolání však neodůvodnil a nedoplnil jej ani po obstarání kopie spisového materiálu, a ani poté, co byl žalovaným vyzván k jeho doplnění. Stěžovatel tak mohl veškeré své námitky uplatnit před žalovaným v řízení o odvolání, což však v důsledku své pasivity, resp. pasivity svého zmocněnce, neučinil. Na tomto místě nutno upozornit, že zastoupení v přestupkovém řízení není povinné, a stěžovateli tak nutno přičíst rovněž odpovědnost za výběr zástupce pro toto řízení. Nehájil-li zvolený zástupce náležitě stěžovatelova práva, nese následky své volby stěžovatel sám.

Jak již bylo uvedeno výše, stěžovatel ani jeho zástupce kromě zaslání omluvy z jednání a podání blanketního odvolání, které ani k výzvě nedoplňli, žádným způsobem se správními orgány nekomunikovali. Žalovaný proto přezkoumal prvostupňové rozhodnutí v rámci revizního principu (§ 89 odst. 2 správního řádu) a dospěl k závěru, že toto rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy (srov.

rozsudek ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007 – 71, publ. pod č. 1580/2008 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud upozorňuje, že odvolání jako řádný opravný prostředek je plně v dispozici toho, kdo jej podal. Je to odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou; nikdo jiný proto jeho úlohu a pozici nemůže nahradit. Pro odvolání ve správním (přestupkovém řízení) platí, pokud jde o rozsah přezkumu, tzv. omezený revizní princip. Při uplatnění tohoto principu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy v plném rozsahu. Správnost rozhodnutí však přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání nebo tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Řada skutkových otázek a v návaznosti i právních otázek, které je třeba řešit, totiž může být známa po přečtení odůvodnění prvostupňového rozhodnutí pouze odvolateli. V případě, je-li podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek, je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy. V nyní projednávané věci žalovaný usoudil, že správní orgán prvního stupně opatřil dostatek důkazů o tom, že právě stěžovatel naplnil skutkovou podstatu, která mu byla kladena za vinu... Žalovaný považoval závěry prvostupňového rozhodnutí za správné, učiněné na základě správného hodnocení důkazů a na základě úplného důkazního řízení.“

Z uvedeného tak vyplývá jednoznačný závěr, že správní soudnictví tady není proto, aby suplovalo řízení před správním orgánem. Smyslem přezkumu správních rozhodnutí ve správním soudnictví je poskytnutí soudní ochrany v případech, kdy osoby, jež tvrdí, že byly na svých právech dotčeny, se svých práv nedomohly před správním orgánem, ač se o to pokusily. Žalobce však byl v průběhu celého správního řízení zcela pasivní. Přes uvedené krajský soud k žalobním námitkám uvádí následující.

V první žalobní námitce uplatněné poprvé až před soudem žalobce popírá, že by se na předmětném úseku rozhodného dne nacházelo jakékoliv dopravní značení, které by upravovalo nejvyšší povolenou rychlost jízdy, dle jeho názoru se nejedná o věrohodné, že by na dálnici byla omezena rychlost na 80 km/h.

Nyní namítaná skutečnost tedy nebyla ve správním řízení žádným způsobem rozporována a nevyvolávala tak žádné pochybnosti. Nebylo proto ani povinností správních orgánů se jí nijak zvlášť zabývat, neboť v daném místě stanovený rychlostní limit (dopravní omezení rychlosti ve 111-114 km) byl zaznamenán jak v oznámení přestupku ze dne 5. 4. 2015, tak v úředním záznamu z téhož dne i v oznámení sepsaném na místě se žalobcem a žalobcem nebyly po celou dobu nikterak zpochybněny. A to ani v listině „oznámení přestupku“, které bylo sepsáno na místě po zastavení vozidla žalobce, kterému je ve formuláři přímo vyčleněna kolonka pro jeho vyjádření. Bylo by totiž lze očekávat, že pokud byl žalobce přesvědčen o tom, že příslušné dopravní značení v daném místě absentovalo (jak namítá nyní), bylo by to jistě to první, co by každý uvedl na svou obranu. Omezení rychlosti na dálnici na 80 km/h (obzvláště na dálnici D1) přitom není nic neobvyklého, neboť k dopravním omezením zde z různých důvodů dochází poměrně často.

Žalobce rovněž namítá, že fotografie nezachycují umístění dopravního značení B20a s číselným údajem 80 a správní orgány tak v rámci dokazování nejvyšší povolené rychlosti vycházely pouze z úředního záznamu sepsaného zasahujícími policisty, který však nelze považovat za důkazní prostředek ve smyslu § 51 správního řádu.

Ohledně otázky použitelnosti úředních záznamů prošla judikatura Nejvyššího správního soudu vývojem spočívajícím v postupném vyjasňování jednotlivých situací. Původní judikatura vycházela z absolutní nepoužitelnosti úředního záznamu o přestupku a oznámení o přestupku jako důkazů v přestupkovém řízení, avšak pozdější judikatura závěry uvedené v citovaných rozsudcích upřesnila tak, že listiny předložené policií k postihu pachatele přestupku postačují, pokud existují proti přestupci další důkazy, které ve spojitosti s daty z úředního záznamu činily skutkovou situaci naprosto jasnou, přestupcem nijak nezpochybněnou. V takové situaci lze z úředního záznamu vycházet. Tyto závěry Nejvyšší správní soud vyslovil například v rozsudcích ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 As 118/2013-61, dále ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013 - 37, nebo ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014-48, nebo ze dne 25. 3. 2015, č. j. 8 As 152/2014-30). Dřívější obecné judikaturní pasáže o absolutní nepřípustnosti úředního záznamu jako důkazu tato aktuální judikatura vykládá tak, že podezřelého z přestupku nelze postihnout výhradně na základě úředního záznamu, aniž by byly proti němu jakékoliv jiné důkazy (viz např. č. j. 10 As 25/2014-48).

Jak je již uvedeno výše, v nyní projednávané věci žalobce nebyl za přestupek postižen výhradně na základě Policií ČR sepsaného úředního záznamu, tj. bez jakýchkoliv jiných důkazů. Byla pořízena i fotodokumentace a správní orgány tedy v tomto v zásadě jednoduchém případě zjistily skutkový stav obvyklým způsobem a dostatečně. Za situace, kdy v průběhu správního řízení žalobce žádným způsobem nezpochybnil zjištěný skutkový stav ohledně dopravního značení v daném místě, krajský soud považuje shromážděné listiny za plně postačující důkazy o spáchání přestupku v daném místě. Správním orgánem shromážděné podklady proto byly za popsané situace postačující, aby o této otázce v přestupkovém řízení nevznikly žádné důvodné pochybnosti. Proto je i v soudním řízení možno vycházet z takto zjištěného skutkového stavu a nebylo třeba dokazování doplňovat.

V další žalobní námitce žalobce zpochybnil výsledek měření, dle jeho názoru měření nebylo provedeno v souladu s návodem k obsluze, neboť ověření rychloměru ze dne 16. 12. 2014 pozbylo ke dni měření (dne 5. 4. 2015) platnosti z důvodu výměny pneumatik. Má zato, že tím, že měřící vozidlo bylo po ověření měřícího zařízení přezuto ze zimních na letní pneumatiky, mohl být výsledek měření rychlosti zkreslen.

Nutno zopakovat, že je v zájmu obviněného z přestupku, aby námitky proti přestupkovému rozhodnutí uplatnil již v rámci správního řízení, nejpozději pak v rámci řízení odvolacího. Jinak se totiž připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení a navíc se mohou teprve ex post vznesená námitka o chybě měření jevit, tak jako v tomto případě, i jako účelová a ryze spekulativní. Jak bude dále uvedeno, dle krajského soudu jde i o námitku zcela nedůvodnou.

Žalobce nezpochybňuje fakt, že bylo změřeno vozidlo, které řídil, že měřicí zařízení bylo ověřeno a že neuplynula vyznačená doba platnosti ověření v době provedení měření rychlosti jeho vozidla, dle jeho názoru však ověření pozbylo platnosti v důsledku pravděpodobné výměny pneumatik na měřicím vozidle. Sporuje tedy použitelnost výsledku měření jako důkazního prostředku s poukazem na možnou změnu pneumatik služebního vozidla, v němž byl rychloměr instalován.

K otázce případného „rozkalibrování“ v důsledku výměny pneumatik (která v tomto konkrétním případě ani nebyla prokázána), se již vyjadřoval i Nejvyšší správní soud, např. v rozsudku ze dne 27. 9. 2016, čj. 1 As 101/2016-77, kdy stěžovatel namítal možné „rozkalibrování“ měřidla rovněž v důsledku výměny pneumatik a vyslovil tento právní názor: *„K samotnému přezkumu návodu k obsluze měřicího zařízení PolCam PC2006 zdejší soud nepřistoupil. Měřicí zařízení bylo ověřeno metrologickým ústavem v souladu se zákonem o metrologii. Proto platí, že měřicí zařízení bylo schopné správně změřit rychlost vozidla. Ověřovací list je přitom veřejnou listinou, u níž se presumuje správnost (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, čj. 3 As 9/2013-35). Nadto lze uvést, že by bylo proti smyslu a účelu úpravy, kdyby metrologický ústav vydával ověření s platností na 1 rok i přesto, že na služebních vozech Policie ČR jsou pneumatiky pravidelně měněny v závislosti na ročním období. Jak již bylo uvedeno výše (rozsudky ze dne 24. 4. 2008, čj. 7 As 39/2007-66, ze dne 21. 9. 2015, čj. 1 As 79/2015-56), je k prokázání viny z přestupku potřeba především ověřovací list vydaný metrologickým ústavem, osvědčení zasahujících policistů pro užívání systému PolCam PC2 006 a záznam průběhu měření na datovém nosiči. Vzhledem k tomu, že správní spis všechny tyto dokumenty obsahuje, nebylo nutné provádět další dokazování.“*

Obdobný závěr ohledně kalibrace ve vztahu k výměně pneumatik byl vysloven v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, čj. 3 As 9/2013-35: *„stěžovatel upozorňuje na nutnost shodných provozních podmínek (stejně pneumatiky) v době kalibrace měřicího zařízení a v době samotného měření. Ani tyto námítky nepovažuje Nejvyšší správní soud za důvodné. Městský soud správně dovodil, že právě pro případy, kdy by mohlo být podobnými vlivy měření zkresleno, počítá se s odchylkou měřicího zařízení 3 %, která je na výsledek měření aplikována.“* Obdobný závěr je pak vyjádřen i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2015, čj. 8 As 109/2014-71.

Krajský soud ve shodě s uvedenou judikaturou zastává názor, že v důsledku případné změny pneumatik služebního vozidla, v němž byl rychloměr zabudován, nemohlo dojít k nepoužitelnému výsledku měření, neboť právě pro případy, kdy by mohlo být podobnými vlivy měření zkresleno, počítá se s odchylkou měřicího zařízení 3 %, která je na výsledek měření aplikována. Navíc nelze odhlédnout ani od skutečnosti, že překročení povolené rychlosti bylo významné (41 km/h) a i po započtení odchylky měření překročil žalobce nejvyšší povolenou rychlost v daném úseku o 37 km/h, tudíž by naplnil příslušnou skutkovou podstatu předmětného přestupku (překročení rychlosti o více než 30 km/h mimo obec) i v případě, že by byla v jeho prospěch započítána odchylka více než dvojnásobná. Lze tedy vyloučit, že by provozní podmínky měřicího zařízení vůbec mohly mít na výsledek měření tak významný vliv, že by nebyla naplněna skutková podstata daného přestupku.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem má krajský soud za to, že výhrada žalobce k použitelnosti provedeného měření, vycházející z výměny pneumatik na měřícím vozidle, je zjevně nedůvodná. Pořízený výsledek měření považuje krajský soud za důkaz dostatečně prokazující rychlost změřeného vozidla žalobce v místě spáchání přestupku. Ve vztahu ke zjištění hodnoty dosažené rychlosti vozidla tak lze uzavřít, že pokud správní orgány v dané věci vycházely z výstupu měřícího zařízení, pak takto zjištěný skutkový stav věci je dostatečný v souladu s ustanovením § 3 správního řádu.

Krajský soud proto uzavírá, že správní orgány řádně a dostatečně zjistily skutkový stav tak, aby mohl být žalobce bez důvodných pochybností uznán vinným ze spáchání výše popsaného přestupku. Oznámení přestupku, záznam o přestupku, fotodokumentace, údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů zpochybňován.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

P o u č e n í : Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 29. březen 2017

Mgr. Helena Konečná v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Renata Vašatová